

РЕШЕНИЕ

№ 16828

гр. София, 16.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в
публично заседание на 04.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **10422** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Ц. И. П. против заповед № 2201-ЗДЗД-1120/07.10.2024г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С. (ДСП). Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Заинтересованата страна (ЗС) А. Ц. И. чрез особения представител, назначен на основание чл.4, ал.1, т.11 във вр. чл.15, ал.8 от Закона за закрила на детето (ЗЗД), моли съда да постанови решение съобразно доказателствата по делото и в най-добрия интерес на детето. ЗС Г. М. А. и С. Д. А. не изразяват становище относно допустимостта и основателността на жалбата.

След като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е процесуално допустима като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лице, което има правен интерес от оспорването и в законоустановения за това срок. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

С оспорената заповед на основание чл.30, ал.2 от ЗЗД е прекратено настаняването на малолетния А. Ц. И. в КЦ „Подслон Светлина“ и на основание чл.27, ал.1 във връзка с чл.25, ал.1, т.4 от ЗЗД същият е настанен в приемното семейство на ЗС Г. А. и С. А. до произнасяне на компетентния районен съд по отправеното до него искане за предприемане на мярка за закрила или до промяна в обстоятелствата наложили предприемането на настоящата мярка. Не се установява и не се твърди по делото до приключване на устните състезания да е налице произнасяне на районния съд. С последваща заповед № ЗД/Д-ЕВ-С-007/21.01.2025г. на директора на ДСП – С. (л.1678 от

делото) е прекратено настаняването на ЗС А. И. в приемното семейство на ЗС Г. А. и С. А. и малолетният е настанен в социална и интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа в Център за настаняване от семеен тип (ЦНСТ) за деца и младежи с увреждания - 2 в [населено място]. С последваща заповед № ЗД/Д-РА-ВГ-010/18.02.2025г. на директора на ДСП – П. (л.1766-1767) е прекратено настаняването на ЗС А. И. в ЦНСТ за деца и младежи с увреждания - 2 в [населено място] и е настанен в ЦНСТ за деца без увреждания в [населено място] геран. Тези две заповеди не следва да се обсъждат, тъй като са извън предмета на настоящия спор. Законосъобразността на оспорения акт се преценява към момента на издаването му, съгласно чл.142, ал.1 АПК. Поради това, ирелевантни за тази преценка са последващите заповеди. Доколкото с тях оспореният акт не е оттеглен, не е налице и основание за прекратяване на производството съгласно чл.159, т.3 АПК. С оглед релевантния за съдебния контрол момент, посочен в чл.142, ал.1 АПК, ирелевантни за спора са всички последващи събития, доколкото не са от естество на посочените в чл.142, ал.2 АПК. Поради това, доводите на жалбоподателя за начина на изпълнение на процесната заповед и другите последвали издаването ѝ обстоятелства, както и ангажираните в тази връзка доказателства не следва да се обсъждат.

ЗС А. И. е [дата на раждане], видно от представеното удостоверение за раждане, издадено на 28.02.2024г. от район „М.“ на Столична община (л.897). Към датата на приключване на устните състезания на 04.04.2025г. той не е навършил 10 години и поради това не е изслушан съгласно чл.15, ал.1 ЗЗД. По делото е представен социален доклад (л.53-55), съставен на основание чл.15, ал.6 ЗЗД. Установява се от доклада, че жалбоподателката е майка на ЗС А. И. (видно и от горепосоченото удостоверение за раждане). Изложената в доклада фактическа обстановка, предшестваща издаването на процесната заповед, съответства на описанието в последната. Посочва се в доклада, че след настаняването на детето в приемното семейство е избран нов личен лекар, извършен първоначален преглед и направени изследвания. Детето е насочено към работа с психолог и логопед, с цел постигане на стабилно емоционално състояние. Според психолога, детето показва ясни симптоми на понасяне на емоционален тормоз и negliжиране; наблюдава се загуба на доверие, намален контрол върху способностите, желание да контролира другите, девиантни прояви, заучено боравене с гнева, враждебно и агресивно поведение като защитна реакция. Същевременно, чувство на силна вина и срам, негативен Аз-образ, ниска самооценка, проблеми в междуличностните отношения. Относно връзката с майката психологът заключил, че е травматична, детето показва тревожна привързаност, нагласите му за реална среща с нея са противоречиви, свързани и с желание, и със страх. Екипът, работещ с детето, към момента на съставяне на социалния доклад счита, че не е подходящо допускането на контакти между детето и майката. В доклада е отразен здравният статус, основните грижи за детето, жилищните условия и среда, неговото възпитание, обучение, образование и социална интеграция, емоционалните взаимовръзки и стабилност в приемното семейство. В заключение е посочено, че приложената мярка се отразява благоприятно върху цялостното развитие на детето.

За прилагането на мярката с процесната заповед в последната са изложени мотиви, че с първоначално предприетата мярка за закрила – настаняване в кризисен център (КЦ) е осигурена своевременна закрила на малолетния, съобразена с наличните данни за упражненото спрямо детето насилие /физически и психическо/. В КЦ е осигурена сигурна среда, в която да бъдат задоволени базисните му потребности, осигурена медицинска помощ и психологическа подкрепа. С това предприетата мярка е изчерпала своето позитивно въздействие. Поради това е предложена промяна, която да съответства на най-добрия интерес на детето съгласно чл.3, т.3 от ЗЗД. В хода на дългогодишната работа по случая /включваща и двегодишен период на следосиновително наблюдение/ не са установени близки и/ или роднини, с които малолетният А. И. да има

изградена емоционална връзка и които да са заявили желание да полагат грижи за него. При проучване на разширения семеен кръг на майката не са установени роднини, чиято годност да отговаря на заложените в § 1, т. 18 от Допълнителната разпоредба (ДР) на ЗЗД критерии, при които детето да бъде настанено.

Издателят на оспорения акт изложил мотиви, че първоначално предприетата мярка за закрила настаняване в КЦ е при условията на спешност и се предоставя за срок до 6 месеца; насочена е към оказване на индивидуална подкрепа, задоволяване на ежедневните потребности, правно консултиране или социалнопсихологическа помощ, когато се налага незабавна намеса, включително чрез мобилни екипи за кризисна интервенция. Поради това, оставането на детето за по-дълъг период от време в КЦ не е в негов интерес; то влияе негативно на психическото му състояние. Детето е осиновено на значително късна възраст /4 г./ и заключението на психолозите е, че са налице са типичните белези на дете, отглеждано в институция и със страх от изоставяне. Като цяло е отчетен добър потенциал на компенсиране на пропуските във всички области на развитие, ако му се осигури подходяща стимулираща среда и грижа. По тези съображения и с оглед най-добрия интерес на детето и висшите му интереси, в съответствие чл.3, т.3 от ЗЗД, чл. 3 от Конвенцията за правата на детето и чл. 24 от Хартата на основните права на Европейския съюз, на основание чл.30, ал.2 от ЗЗД административният орган постановил процесната заповед. В мотивите ѝ е посочено и, че тя е издадена в изпълнение на решение № 17808/24.09.2024г. по адм. д. 7472/2024г. на Административен съд София град, Второ отделение, 53 състав (л.24-27).

С това решение на основание чл.173, ал.2 АПК след отмяна на № 3Д/Д-С-СК-314/05.07.2024г. на директора на ДСП, на последния е изпратена преписката относно временното настаняване по административен ред на малолетния А. Ц. И. за ново произнасяне, със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. Видно от същото решение, тези указания се състоят в следното: че е необходимо да бъдат изложени мотиви за прекратяването на настаняването на детето в КЦ, включително относно срока на настаняването; необходими са и конкретни стъпки за комуникация с лицата от т. нар. роднински кръг, спрямо които е възможно вменяване на отговорността по грижата за детето.

С процесната заповед тези изисквания са изпълнени. Изложени са подробни мотиви относно срока на настаняване в КЦ, предприетите действия и ефекта им спрямо детето; към датата на постановяване на оспорения акт максимално допустимият шестмесечен срок е бил изтекъл почти в цялост. Видно от приложените в преписката писмени доказателства, административният орган е предприел опити да установи контакт с майката и сестрата на жалбоподателката, които са се оказали неуспешни. Видно от писмо изх. № СГ/Д-ЕВ-С/86-013/11.07.2024г. (л.134), при посещение на известния адрес на И. И. П., леля на детето, било установено, че там живеят други лица, които твърдят, че тя от четири години живее в Република Х.. Видно от писмо изх. № ДП/Д-С-ВР/360-001/24.07.2024г., при посещение на известния адрес на М. П. - К., баба на детето, тя не била намерена. Съсед заявил, че не познава лице с тези имена. Било изпратено писмо-покана и оставено известие на портата на оградата на имота, но контакт не бил осъществен. Аналогично е съдържанието и на писмо изх. № СЛ/Д-ЕВ-С/953-065/09.01.2025г. (л.1789), видно от което изпратеното писмо до М. Д. П. – К. е върнато с отбелязване „преместен“; от посещение на адреса се установило, че имотът е необитаем, както и съседният. Видно от писмо изх. № СЛ/Д-ЕВ-С/953-066/09.01.2025г. (л.1790), от посещение на адрес, известен за И. И. П. се установило, че тя не е там, а нейна близка заявила, че тя живее със семейството си от 7-8 години в Х.. Не се установяват и не се сочат по делото други данни за контакт с лица от семейната среда, при които да е било възможно настаняване на детето. Ето защо, дори да се приеме, че административният орган е допуснал процесуално нарушение в производството по издаване на оспорената заповед, като я е

постановил при липсата на декларации по чл.27, ал.4 ЗЗД, това нарушение не е съществено по смисъла на чл.146, т.3 АПК. Съществено нарушение на административнопроизводствените правила е това, което, ако не би било допуснато, резултатът от производството би бил различен. В случая не се установява различен изход да е бил възможен. Жалбоподателката не твърди и не представя доказателства за съществуваща връзка с посочените нейни сестра и майка, съответно – тяхната готовност да поемат грижата за ЗС А. И. към 07.10.2024г. или впоследствие. Ето защо, следва да се приеме за доказана приетата от административния орган невъзможност за такава грижа.

В производството пред съда не бяха установени обстоятелства, различни от възприетите от издателя на оспорения акт и годни да обосноват изводи, различни от формираните от него. Приети са заключения на съдебно-медицинска и съдебно-психологическа експертиза, които съдът в настоящия състав възприема като обективни, компетентни и съответни на обстоятелствата по делото. Вещото лице – психолог посочва, че изследването било проведено посредством дистанционни срещи с оглед интересите на детето – за да се избегне продължителното пътуване в зимни условия от Д. до С. и обратно (3,5 -5 часа в посока). Освен уморително за него, пътуването се оказало и свързано с негови страхове, че щом идва в С., може би ще го връщат на майка му. При първата вайбър среща (на 5 януари 2025г.) А. се криел зад приемната майка и не желал да контактува с психоложката. След убеждаване се съгласил да се покаже и обяснил, че не искал да говори с нея, защото не я познава. Уговорена била следваща среща за 9 януари 2025г. след приключване на учебните занятия на момчето за деня. На тази среща не присъствала приемната майка. А. поздравил психоложката и показал присъстващата там г-жа Н., която „от училище идва някъде към два ... да учим“. Жената седяла встрани и не се намесвала, освен когато детето я питало нещо, напр. какво работи. А. показвал тетрадките си, прекъснал, за да направи забележка на кучето, че го гледа, после се похвалил, че: „Имаме и коте и зайко“ и се втурнал да ги показва, хващайки котката като се опитвал да я накара да гледа към камерата. Към заека се обърнал със „З., Т.“, след което пояснил „Аз не съм сипал храна... довчера“. В хода на срещата А. се похвалил, че имал шестица по родинознамне, разказал за учителите - как се казва госпожата („Е.... аз по принцип понякога ѝ казвам М., ама се казва госпожа“). Ентусиазирано разказва какво има в Д. - два хотела, пита „музея на К. Ф. виждала ли си го?...моста на К. Ф.... до Д. е... Д. манастир, ходил съм отдавна, лятото съм ходил там - на басейн съм ходил, на барчето съм ходил там, и в някаква църква съм ходил там - много хубава... пещера има някаква... там има некакви прилепи, така каза госпожата...“ На въпрос дали има приятели в училище, А. се обърнал за помощ към госпожата, която потвърдила. На въпрос на психолога „А. ти не знаеш ли?!“, отговорил: „Срам ме е.“; „Защо?“; „Щото за първи път те чувам, още онзи ден се чухме с теб и сега вече ме е страх“; „Защо те е страх?“; „Защото за втори път те виждам, аз не свиквам толкова бързо ...“. Психологът го поканила някой следващ път да дойде в С. да види какви интересни неща има при нея. А. бързо отговорил „Може“ и сменил темата: „А ти виждала ли си стадиона на локомотива (стадион Локомотив, Д.)... тука, до едно читалище... те са общо три читалища май, или две... там има и футболно игрище, басейн...“ Пита дали психоложката знае за някакъв определен магазин в Д.. Похвалва се, че „аз имам някакви 30 лв. тука и може после с баба да отидем да ги похарча, ако имаме време... аз искам да си купя... ама не искам да си купувам играчки, щото са счупени...“ Отива и показва снайпер, пистолет, калашник и други подобни оръжия, като уточнява, че всичките били счупени. Женски глас извън кадър пита „Защо не кажеш кой ги е счупил?“, А. отрича „Не съм ги аз счупил“. На въпроса на психолога „То само ли се е счупило“, момчето отговаря с подробна демонстрация как се зарежда пълнителя и кое му е счупеното. Прехвърля се да показва какво е получил като подарък за К. и ентусиазирано демонстрира движещи се в

осморка коли, като обяснява кое кабелче за какво служи. На възрастните говори на „ти“. Когато показва неща в стаята, включително играчките, използва „имаме“, а не „имам“. По време на цялата среща е очевидна нуждата на момчето да търси и ангажира вниманието на възрастния. Когато кучето се разлайва, се обръща към него „Р., тихо ма - не искам госпожата да те слуша само теб!“, веднага след това пита психоложката - „Чуваш ли ме?“ Показва сурвачката, с която е сурвакал големите и така е спечелил „трийсе лева“. Обяснява на психоложката, че за да ѝ дойде на гости, тя трябва да пита не само „лея и чичо“ (приемните родители), а и баба И.. На въпрос какъв иска да стане като порасне, отговаря „Учител... по принцип искам да говоря като учител... все вдигам ръка... да ги изпитвам...“ Премества се енергично до прозореца „Виж двора ни... виж колата ни - черната, виждаш ли я?“ На въпрос на психолога „Какво обичаш да ядеш?“ казва „Всичко ям“ и се втурва да показва какво има в хладилника, с грейнало лице пита „Яко, а?“ и изрежда колко много неща има вътре. Психоложката настоява „Не ми показвай!“, А. се усмихва широко „Е, аз ти показах, късно е“. После все пак отговаря на поставения въпрос „Вкусно ми е кренвирш с лютеничка и кебап“, лицето му показва задоволство. Успява да хване котката и, както преди с кучето, се опитва да я накара да погледне към камерата. Животното се измъква, А. обяснява, че „Нея я е страх, не те познава“. Извинява се, че трябва да отиде до тоалетната. Докато той е там, психологът разговаряла с приемния баща - ЗС С. А.. Той споделил, че момчето вече не се страхува от тъмното и когато нощем отива до тоалетната, приемната майка отива с него. Междувременно А. се връща, чува разговора и показва лампичката, която нощем свети в коридора, който води към тоалетната. Разказва за лятната работилница, където било много интересно и той „през две минути питам г-жо Р., може ли...“, ходили „на басейн, на екскурзии, на влак...имаме един хубав автобус... от читалището... има книги; много книги, сто милиона книги има... аз чета много много малките - бебешките... по четене имам шестица... малко не искам да се изложам“. На въпрос обича ли да рисува, се бави с отговора, после сменя темата „А. аз искам да се опитам да изчистя стаята - някаква такава игра да си измисля“. В документацията от началото на престоя му в Д. е отразено, че е много разхвърлян. В тази връзка това му твърдение би могло да бъде интерпретирано като постигнат успех от страна на приемните родители или като желание на А. да им се хареса - и в двата случая говори за положително развитие на момчето в тази среда. Когато психоложката го подтиква да разкаже за майка си, той с неохота я описва като „По принцип косата ѝ е такава руса, кестенява... не знам на колко години е сега... има брат - Б., познаваш го, няма как да не го познаваш... ти не си ли идвала у дома?... бебе е, не знам сега на колко е...“, твърди, че е забравил брат му дали е с руса или с черна коса. „Бях във Кризисния център, чичо ми показва някакви госпожи, които не ги познавам... ти не си ли я виждала майка ми - с една черна количка, не кола - черна количка... ние сме без кола, викаме такси... черна количка, бебешка... на Б.“. Доста несвързано разказва, че майка му му казала, че ще ходят в Е.. На въпрос какво си спомня, какво му е харесало, описва, че „Хубава е храната... сто милиона ресторанти имаше там...“ Последвало объркано описание как той ходил сам долу/ горе в ресторанта, после намерил майка си „и срещнахме моята приятелка Д....“ Описва, че Д. му е приятелка от КЦ, цитира и други имена на деца от въпросния център. Персонажите от Е. и от Центъра се смесват. Следва описание колко добре се с разбирал с децата от КЦ. Психоложката пита „А в Е. освен ресторанти имаше ли море?“ /“Не знам, майка ми може би ме лъже, че съм вървял в Е.... мисля, че не е вярно, че съм вървял в САЩ... помня, ама не съм бил там...“ Накрая завършва, че иска да стане „полицай, да има пистолет и да арестува хората. Много ми е приятно да видя някой в България, някой лош...“

От така проведените разговори и обстойно проучване на наличната документация, вещото лице психолог заключава, че ЗС А. И., на 8 навършени години към датата на изследването, е с

нормално за възрастта психично развитие. Момчето има бързи реакции, добри комуникативни умения, не се наблюдават симптоми, позволяващи обсъждането на разстройство в експресивната реч. Към периода на провеждане на изследванията А. е в процес на усвояване на социалноприемливите норми на общуване - съобразява се с личното пространство на околните, опитва се да се включва в общи дейности (чистене на стаята, даване на храна на заека, поливане на цветята), сменя учтива с фамилиарна форма на обръщение („ти“/ “Вие“). Детайлно изследване на когнитивното му развитие е възможно само при присъствено изследване, а не онлайн. При срещите обаче не били забелязани съществени дефицити, които да налагат подобно изследване. Прави впечатление, че когато разказва за приятни събития или дейности, които го интересуват, А. използва по-богат речник и по-сложни свързани изречения. Когато се засягат теми, свързани с майка му, отбягва отговорите, връща се по-късно и дава фрагментарни описания, при които е трудно да се отграничи реалността от фантазията или от чути разкази (например, разказът за Е. и САЩ, преплетен със случки, свързани с деца, с които е бил в КЦ). Към периода на провеждане на изследвания детето е в процес на изграждане на привързаност към приемното семейство и все още изпитва безпокойство от очакването, че е възможно да бъде върнат при майка му. Вещото лице посочва, че от многобройните приложени свидетелства за различни изследвания на А. е видно, че майката полага усилия да изясни здравословното състояние на детето, като се търси причина във физическото му състояние. Приложените психиатрични диагнози не свидетелстват за обстойно изследване на психологичното състояние на детето, основно се базират върху наблюденията на осиновителката като най-близка до детето. Доколкото към периода на работа по съдебно-психологическата експертиза не се наблюдават характерните за разстройството на експресивната реч симптоми, то тази диагноза вече не е актуална. Много е вероятна хипотезата, че наблюдаваната тогава картина е била незряла детска реакция на дълготрайно понасяно насилие, negliжиране и несигурност („езикова дефицитарност, свързана с дисхармонично езиково развитие ... Отчетеното интелектуално функциониране е в рамките на нормата. С данни за затруднена поведенческа регулация... С трудности да понася отказ и да отлага желанията си. В такива ситуации се фрустрира силно, реагира бурно с неудоволствие и социално неприемливи поведенчески реакции... опозиционно поведение.... Със занижена концентрация на вниманието, лесно се разсейва от външни стимули. С повишена двигателна активност и импулсивност.“ Препоръчана е „работа с екип от специалисти - логопед ... и психолог във връзка с подобряване на емоционалната и поведенческа регулация...“). Половин година след настаняване в приемното семейство, А. е значително по-спокоен, разчита на подкрепата на приемното семейство и в поведението и речта му не се наблюдават горепосочените симптоми, с изключение на повишената двигателна активност, която не може да бъде класифицирана като патологичен симптом. А. понася изказано от психолога несъгласие, без да проявява външно отрицателни емоции, реагира емоционално, съответно на темата на разговора, следва дадени от възрастния насоки без демонстрация на протестно поведение, въпреки че това прекъсва дейност, избрана от самия него и го пренасочва (напр. спира да демонстрира получените като коледен подарък коли и се връща към разговора с психолога). В обобщение вещото лице психолог посочва, че към периода на провеждане на изследването ЗС А. И. е психически здраво дете. Наблюдаваната картина съответства на невротично, а не психотично развитие и е изводима от житейската история на А., в която многократно му се е налагало да сменя средата, в която е отглеждан и в немалко случаи в средата е имало насилие и negliжиране, без да има константна фигура/фигури на значим/и възрастен/тни.

Вещото лице педиатър посочва в заключенията си, че прегледала детето в присъствието на приемното семейство, в консултативния кабинет във Втора МБАЛ, [населено място]. Момчето е в

добро общо състояние, на видима възраст, отговаряща на действителната 7г. 11 мес., с нормално физическо развитие за възрастта, тегло 25,5кг, ръст 121 см. Кожа- мургава, чиста, с добър тургор и еластичност, афебрилен, нос- проходим, гърло- нехиперемизирано, пулмо- везикуларно дишане, без хрипове, ритмична сърдечна дейност, ясни тонове, корем- мек, неболезнен, с физиологична перисталтика, останалият статус - б. о. По време на прегледа детето се държало спокойно, отговаряло бързо и адекватно и съдействало на прегледа. Били направени изследвания на кръв и урина. Били установени леко завишени левкоцити, лимфоцити и WBC, останалите – в норма. Предвид завишените стойности на LDH и леко завишените се препоръчва проследяване от личен лекар на хематологичните показатели в здраво състояние, на гладно и при отклонение от нормата - консултация с детски хематолог.

Вещото лице педиатър отбелязва в заключението си и, че през последните месеци детето е боледувало предимно от остри инфекции на горни дихателни пътища, преминавали със симптоматично лечение без усложнения. Към момента е в добро физическо състояние, добре наддал на тегло последните месеци, с признаци на добра адаптация в дома на приемното семейство, все още с проблем по отношение на дисциплината в училище. По данни от наличната документация, преди 1 година при започване на 1-ви клас А. И. е имал хиперактивни прояви. По епикриза от Център за психично здраве „Проф. Н. Ш.“, ИЗ № 692/108 от 21.07.21г., е с диагноза „Разстройство на експресивната реч“. Детето е консултирано със специалисти, с препоръка да продължи статута на специални образователни потребности (СОП) в училище, интензивна работа с поведенчески психолог, участие в групов спорт С., психотерапия. Дадена е препоръка за терапия и психологична подкрепа. Детето няма отразена по представената документация Енуреза, но по данни на приемното семейство, се налагало да ходи на училище с памперс поради спонтанно изпускане по малка нужда, вкл. през деня, последните месеци двукратно е имал и изпускане по голяма нужда /енкопреза/, каквато е отразена и в преглед преди 1 година от детски гастроентеролог. Тези прояви може да се дължат на различни причини - стресови фактори, хранителна непоносимост към консумирана храна и на незрялост на нервните пътища и механизми за регулация. В кърмаческа възраст детето е било често боледуващо и многократно хоспитализирано; проследяван с кръвни изследвания и е отхвърлено хематологично заболяване. В ранната детска възраст детето е било с данни за хранителна непоносимост и хистаминов интолеранс. Предвид направените изследвания детето е било на диета за непоносимост към глутен, млечни храни, пшеница и домати, някои риби и храни с повишено съдържание на хистамин. С възрастта, при децата над 4 год. е възможно развитие на толеранс към храните, към които е имало непоносимост. От контролните изследвания за глутенова ентеропатия е отрицателен и е преминал на разширено хранене, а последните месеци по данни на приемното семейство е хранен без диетични ограничения, наддал е на тегло; не са описани клинични прояви на непоносимост, но без да са правени контролни изследвания на специфични IgG и IgA антитела към съответните храни. От направени изследвания по време на хоспитализацията от 23.08.23г. има положителен резултат за Хеликобактер пилори, за което е проведена ерадикация. По анамнеза на осиновителката детето е бил често с епистаксис, синини по тялото и трудно зарастващи рани, което е било повод за изследвания за нарушение в кръвосъсирването. Резултатите са в норма. В заключение вещото лице посочва, че към момента на прегледа от 22.11.24г. А. Ц. И. е здрав, в добро физическо състояние, добре наддал на тегло последните месеци, с признаци на подобрена социална адаптация, все още с проблем по отношение на дисциплината в училище. Препоръчва да се следи от детски гастроентеролог и алерголог за прояви на хранителна непоносимост; да се има в предвид, че въпреки че установените в ранна детска възраст, хранителните алергии и непоносимост с възрастта може да се израснат /развитие на толеранс/ и детето добре понася

разширеното хранене към момента. Трябва да се ограничават храните с високо съдържание на хистамин; има предразположение за повишена чревна пропускливост и повишена абсорбция на токсини и възпалителна реакция с повишен имунен отговор. Направените специализирани изследвания следва да бъдат включени към амбулаторното досие на детето и да бъдат представяни при следващ преглед от специалист алерголог и детски гастроентеролог. Направени са и препоръки за консултация с детски нефролог във връзка с Е. и Енкопреза, с изпускане по малка и голяма нужда последната година; да се прегледа от стоматолог - имал е кариеси за пломба; да се проследят на 6 мес. кръвни изследвания по възможност в здраво състояние, сутрин на гладно и при отклонения от нормата да се консултира с детски хематолог. Педиатърът препоръчва за имунопрофилактика през зимния сезон да приема витамини, О.-3 мастни киселини, други имунни добавки, пробиотик с Лактобацили и Бифидобактерии при стомашно-чревни проблеми и в хода на антибиотично лечение; да се почиства носа с физиологичен разтвор редовно, да се следи за прояви на алергия към полени/ алергичен ринит.

От така установените обстоятелства безпротиворечиво следва, че оспорената заповед е постановена в съответствие с указанията, дадени с решение № 17808/24.09.2024г. по адм. д. 7472/2024г. на Административен съд София град, Второ отделение, 53 състав. Поради това и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че заповедта е издадена в установената форма от компетентен орган. При това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и тя е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Във връзка с доводите на жалбоподателя е необходимо да се отбележи следното. Преценени в съвкупност и в съответствие с представените писмени доказателства, те налагат извода, че отговорностите на родителството значително са надхвърлили очакванията на осиновителката. Видно от преписките, предхождащи производството по издаване на процесната заповед, историята на детето включва сериозни неблагоприятия, до голяма степен подценявани от осиновителката. Така, посещаването на детска градина се е оказало невъзможно; детето е постъпило в училище напълно неподготвено за условията на среда, в която се налага да се съобразява с присъстващите негови връстници и възрастни. Историята на негови предходни заболявания и хипотези за такива в най-ранната възраст и последващото осиновяване без съмнение са отрицателни за развитието фактори. Те обаче не изключват отговорността на родителя своевременно да предприеме необходимите действия, за да ги преодолее. Участието в училищни занимания е необходимо не само за придобиване на знания, но и за социализация на индивида. При пълната липса на такава, придобитите начални познания по отделни предмети не са от съществено значение. Видно от представените писмени доказателства за събитията, състояли се при постъпване на детето в първи клас, то е причинило негативни изживявания за останалите деца от значителна степен, като осиновителката изцяло е отказала да се съобразява с околните и да приеме необходимостта от корекция на собственото поведение. Очевидна е необходимостта от допълнителни усилия за подкрепа на участието на детето в училищните занимания; наред с това, не може да се очаква тази подкрепа от страна на децата и техните родители да надхвърля възможното и да замества личния ангажимент на родителя. Представените в тази връзка и впоследствие становища на майката обективират субективни изживявания, които не съответстват на обективната действителност, в това число, засилена критичност към околните при липса на такава към собствените действия. Наред с това, видно от представените доклади, при многократни посещения в жилището, обитавано от жалбоподателката и двете ѝ деца, е била констатирана липса на хигиена също в значителна степен. Очевидно неподходящите за отглеждане на деца условия са били изцяло negliжирани от майката, като едва след няколко предписания тя е

предприела минимални стъпки за подобряването на средата в жилището. Описаните обстоятелства налагат извод, че независимо от възможните отрицателни въздействия на извеждането от семейната среда, то е било наложително с оглед най-добрия интерес на детето по смисъла на § 1, т. 5 от ДР на ЗЗД, както и с оглед предприемане на мерки за повишаване родителския капацитет на осиновителя, което е сторено в случая. Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ц. И. П., с ЕГН [ЕГН], против заповед № 2201-ЗДЗД-1120/07.10.2024г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – С..
Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: